

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰώλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἀπριλίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 14

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 97.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Μεταξὺ διπλοῦ παραπετάσματος ὑψηλῶν δένδρων, ὅπερ ἐκατέρωθεν περικλείει τὴν ὁδόν, ἀπὸ τινων ἥδη στιγμῶν ἐφαίνοντο, ἐξαφανιζόμενα πάραυτα, δεξιὰ μὲν ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ λόφου κωδωνοστάσιον ἐκ πλακῶν σχιστολίθου, ἀριστερὰ δὲ μεγάλαι κορυφαὶ ὀδοντωταὶ ἔργων μολυβδίνων καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω πολλαὶ ὑψηλαὶ ὑψηλαὶ καπνοδόχοι ἐξ ὀπτῶν πλίνθων.

«Κοντεύουμε νὰ πᾶμε 'ς τὸ Μαρωκούρ, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά, τώρα δὲ θὰ ἰδῇς τὸν πύργον τοῦ κυρίου Βουλουφράν καὶ ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ τὰ ἐργοστάσια. Τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ εἶνε κρυμμένα μέσ' 'ς τὰ δένδρα, θὰ τα ἰδοῦμε ὅταν πᾶμε ἀπάνω, ἀντικρὺ 'ς τὴν ἄλλῃ μεριά τοῦ ποταμοῦ εἶνε ἡ ἐκκλησίᾳ καὶ τὸ νεκροταφεῖο.»

Τῷ ὄντι ὅτ' ἔφθασαν ἐκεῖ που, ἔνθα αἱ ἰτέαι εἶχον κλαδευθῇ εἰς σχῆμα πυκνῆς κόμης, ἀνεφάνη ὁλόκληρος ὁ πύργος ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αὐτοῦ διακοσμῇσι, ἐπιδεικνύων τὰ τριπλᾶ αὐτοῦ οἰκοδομήματα μετὰ προσόψεων ἐκ λευκῶν λίθων καὶ ἐρυθρῶν ὀπτῶν πλίνθων, τὰς ὑψηλὰς αὐτοῦ στέγας, τὰς καπνοδόχας ἀνερχομένας ἐκ τοῦ μέσου ἀπεράντων λιθαδίων καταφύτων ἐκ συστάδων δένδρων, κατερχομένων μέχρι τῶν λειμῶνων, οἵτινες ἐξετείνοντο μακρὰν μετ' ἁνωμαλιῶν ἐδαφικῶν κατὰ τὰς ἀνωμαλίας τοῦ λόφου.

Ἡ Πετρίνα ἐκκληκτος εἶχε βραδύνην τὸ βῆμά της, ἐν ᾧ ἡ Τριανταφυλλιά ἐξηκολούθει βαδίζουσα, ἐκ τούτου δὲ προῆλθε σύγκρουσις ἀναγκάσασα αὐτὰς νὰ καταθέσωσι τὸ καλάθιον.

«Ἐ, τί σου λέει, εἶν' ὁμορφο; εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά.

— Εὐμορφότατον.

— Λοιπὸν ὁ κύριος Βουλουφράν κά-

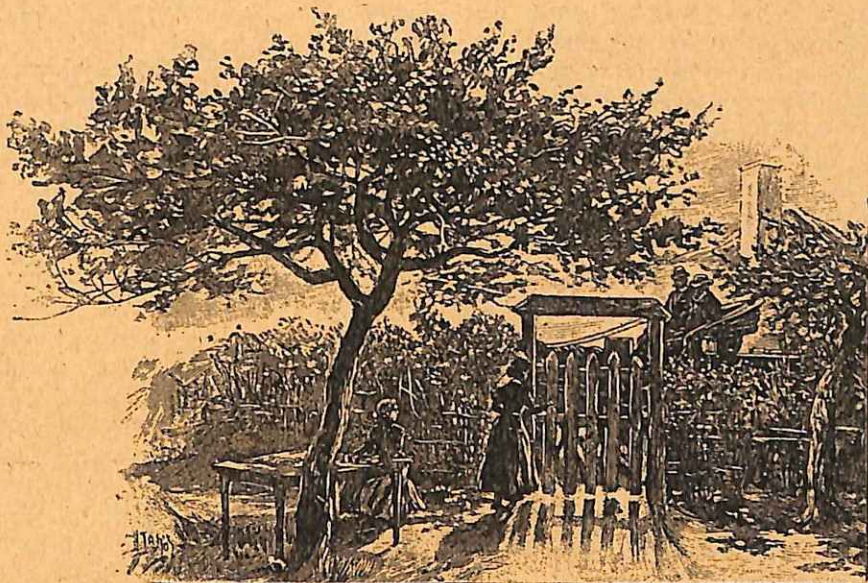
θεται αὐτοῦ μέσα ὀλομόναχος με καμμιὰ δωδεκαριά δούλους γιὰ νὰ τον δουλεύουν, χωριστὰ οἱ κηπουροὶ καὶ οἱ δοῦλοι τοῦ στάβλου που εἶνε 'ς τὰ χωριά που βλέπεις ἐκεῖ πέρα 'ς τὴν ἄκρην τοῦ κήπου, 'ς τὴν ἀρχὴν τοῦ χωριοῦ, ποῦνε δύο καμινάδες χαμηλότερες καὶ λιγνότερες ἀπὸ τὰς καμινάδες τῶν ἐργοστασίων. Αὐτὲς εἶνε τοῦ ἡλεκτρικοῦ που φωτίζει τὸν πύργον καὶ τῶν λεβετιῶν που βράζει μέσα νερὸ γιὰ νὰ ζεσταίνου τὸν πύργον καὶ τῆς σέρρες τοῦ κήπου. Ὁ πύργος εἶνε ὁμορφος μέσα, παντοῦ εἶνε χρυσάφι. Λένε πως οἱ κύριοι ἀνηψιοὶ θὰ ἤθελαν νὰ κάθουντ' ἐκεῖ μέσα μαζὶ με τὸν κύριο Βουλουφράν, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν τοὺς θέλει καὶ ἔχει καλλίτερα νὰ ζῇ ὀλομόναχος καὶ νὰ τρώγῃ ὀλομόναχος. Ἐκεῖνο μόνο ξέρω, ὅτι τοὺς ἔχει καὶ κάθονται τὸν ἓνα 'ς τὸ παλιὸ σπίτι που εἶν' ἀπ' ἐξ' ἀπ' τὰ ἐργοστάσια καὶ τὸν ἄλλο 'ς τὸ πλάγι, καὶ ἔτσι εἶνε πιὸ κοντὰ 'ς τὰ γραφεῖα. Ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ, αὐτοὶ ἀργοῦν ἐν ᾧ ὁ θεὸς των, ποῦνε ὁ νοικοκύρης, ἐξηνταπέντε χρονῶν ἄνθρωπος καὶ ἔμπορὸς νὰ καθῇ νὰ ξεκουρασθῇ, εἶνε πάντα ἐκεῖ χειμῶνα καλο-

καίρι εἴτε καλὸς καιρὸς εἶνε εἴτε κακός, ἐκτὸς τὴν Κυριακὴν· ἐπειδὴ τὴν Κυριακὴν δὲν δουλεύουν οὔτε αὐτὸς οὔτε ἄλλος κἀνεὶς, καὶ γι' αὐτὸ δὲν καπνίζουν βλέπεις ἡ καμινάδες.»

Ἀναλαβοῦσαι τὸ καλάθιον δὲν ἐβράδυναν νὰ ἴδωσιν ἐν συνόλῳ ἀναφανεῖσαν τὴν θέαν τῶν ἐργαστηρίων, ἀλλ' ἡ Πετρίνα εἶδε μόνον συγκεχυμένον σωρὸν οἰκοδομημάτων, τῶν μὲν νέων τῶν δὲ παλαιῶν, ὧν αἱ κεραμοσκεπεῖς ἢ πλακοσκεπεῖς στέγαι ἦσαν συνηγμέναι περίξ καπνοδόχης πελωρίας, ἥτις ἐξηφάνιζε τὰς ἄλλας διὰ τοῦ ὀγκοῦ τῆς τεφρόχρου μὲν καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ ὕψος αὐτῆς, μαύρου δὲ κατὰ τὴν κορυφὴν.

Ἄλλως τε προσήγγιζον εἰς τὰς πρώτας οἰκίας, διεσπαρμένας ἐντὸς αὐλῶν, ἐν αἷς ἐφύοντο μηλείαι καχεκτικαί, καὶ τὴν προσοχὴν τῆς Πετρίνας προεκάλει ἡ θέα ἡ περίξ αὐτῆς, τὸ χωρίον περὶ οὗ πολλάκις εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος.

Μάλιστα δ' ἐξέπληξεν αὐτὴν ἡ θορυβώδης κίνησις τῶν ἀνθρώπων· ἄνδρες, γυναῖκες—παιδιά, ἐνδεδυμένοι τὰ Κυριακά των ἐνδύματα περίξ ἐκάστης οἰκίας ἡ



«Ἡ ἡμαξα ἐστάθη πρὸ τῆς εἰσόδου» (Σελ. 106, στήλ. γ')

ἐν ἰσογείοις αἰθούσαις, ὧν τάνοικτὰ παράθυρα ἐδείκνυν ὅτι συνέβαιναν ἔνδον. Ἐν πόλει δὲν θὰ ἦτο ἡ συσσώρευσις πυκνοτέρη. Καὶ ἔξω μὲν συνδιελέγοντο σείοντες τὰς χεῖρας, ἀφηρημένοι καὶ ἀμνηχανοῦντες ἐντὸς δὲ ἐπινόουν ποτὰ ποιίλα, μηλίτην, καφὲν ἢ μαστίχην, ἐκ τοῦ χρώματος ἀναγνωρίζοντα, καὶ ἀπέθετον μετὰ πατάγου τὰ ποτήρια ἢ τὰ κύπελλα ἐπὶ τῶν τραπέζων μετὰ κραυγῶν αἰτινὰς ὡμοιάζον πρὸς λογομαχίας.

«Πόσοι ἄνθρωποι που πίνουν! εἶπεν ἡ Πετρίνα.

— Θὰ ἦτον ἄλλο πρᾶγμα, ἂν ἦτον ἡ Κυριακὴ ὑστερ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα που ἔχουν πάρη τὴν δεκαπενταμερίαν τους; θὰ ἔβλεπες πόσοι εἶναι ἀπὸ τὸ μεσημέρι δὲν μποροῦν πιά νὰ πιοῦν.»

Τὸ χαρακτηριστικὸν δὲ τῶν πλείστων οἰκῶν, δι' ὧν διήρχοντο, ἦτο ὅτι σχεδὸν πᾶσαι, εἰ καὶ ἦσαν παλαιαί, ἐφαρμόμεναι καὶ κακῶς φλοδοκούμεναι ἐκ πηλοῦ ἢ ἐκ ξύλου ἐπιστρωμένον δι' ἀργίλλου, ἐξωτερικῶς εἶχον τὸ κομψὸν τοῦλάχιστον ἐν τῇ βαφῇ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων, ἥτις προσεῖλκυε τὸ βλέμμα ὡς ἐπιγραφὴ καταστάσεως καὶ ὄντως ἦτο τοιοῦτόν τι. Ἐν ταῖς οἰκίαις ἐκείναις παρῆσαν δωμάτια ἐπ' ἐνοικίῳ εἰς τοὺς ἐργάτας, καὶ ἡ βαφὴ αὕτη, δι' ἧς λειψὶν ἄλλων ἐπισκευῶν, ὑπισχνεῖτο καθαριότητα, ἦν ἀπλοῦν βλέμμα εἰς τὰ ἐντὸς διέφευγε παράυτα.

«Ἦρθαμε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία δεικνύουσα διὰ τῆς ἐλευθέρας χειρὸς οἰκίσκον ἐξ ὀπτοπλίνθων, ὅστις ἔφρασε τὴν ὁδόν, ὅφ' ἦς τὸν ἐχώριζεν αἰμασιὰ ψαλιδιστή. Βαθεῖα 'ς τὴν αὐλὴν καὶ ἀπ' ὀπίσω εἶναι τὰ σπίτια που 'νοικιάζουμε 'ς τοὺς ἐργάτας, τὸ σπίτι εἶναι γιὰ τὸ μαγαζί, καὶ 'ς τὸ πρῶτο πάτωμα εἶναι ἡ κάμαρες τῶν οἰκοτρόφων.»

Ἐν τῇ αἰμασιᾷ θύρα ξυλὴν κηκλιδωτὴ ἦνοιγεν εἰς μικρὰν αὐλὴν ἔχουσαν μηλέας καὶ διασχιζομένην ὑπὸ δεινροστοιχίας χαλικοστρώτου, φερούσης εἰς τὸν οἰκίσκον. Μόλις προσέβησαν ὀλίγα βήματα εἰς τὴν δεινροστοιχίαν ταύτην καὶ γυνὴ νέα ἐτι ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ καὶ ἐκραύγασε.

«Κουνήσου ντέ, χάχα, μεγάλη δουλειὰ νὰ πᾶς 'ς τὸ χωριό. Δὲν ἐχόρτασες τεμπελιά;

— Εἶναι ἡ θεὰ μου Ζηνοβία, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία ταπεινῇ τῇ φωνῇ, σήμερα δὲν εἶναι μετὰ τὰ καλὰ της.

— Τί μοιρμουρίζεις αὐτοῦ;

— Λέω πως ἂν δέ μ' ἐβοηθοῦσαν νὰ σηκώσω τὸ καλαθὶ, δὲν θάμουν ἀκόμα δῶ.

— Ἀς λείπουν τὰ λόγια, γλωσσού.»

Ἐπειδὴ δὲ αἱ λέξεις αὗται ἐρρήθησαν μετὰ κραυγῶν, γυνὴ εὐτραφὴς ἐφάνη ἐν τῇ διαδρομῇ.

«Τί ἔχεις πάλι καὶ φωνάζεις; ἠρώτησε.

— Ἡ θεὰ με μαλλώνει, ἐπειδὴ ἄρ-

γῆσα, κυρούλα μου. Εἶναι βαρὺ τὸ καλαθὶ.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ἡ μάμμη μετὰ πρᾶότητος, βάλ' το αὐτοῦ τὸ καλαθὶ καὶ πῆγαινε 'ς τὸ μαγαρεῖο νὰ πάρῃς τὸ φαγάκι σου, εἶναι ζεστό.

— Πρόσμενέ με 'ς τὴν αὐλὴν, καὶ ἔφτασα, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία πρὸς τὴν Πετρίναν, θὰ φάμε μαζί, πῆγαινε ν' ἀγοράσῃς τὸ ψωμί σου, θὰ μετρήσῃς ἀπὸ δῶ δύο σπίτια καὶ 'ς τὸ τρίτο σπίτι ζερβία εἶναι ὁ ψωμάς, κάνε γλήγορα.»

Ἐπανελθοῦσα ἡ Πετρίνα εὗρε τὴν Τριανταφυλλίαν καθήμενὴν πρὸ τραπέζου ὑπὸ τὴν σκιάν μηλέας, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν δύο πινάκια πλήρη φαγητοῦ ἐκ γεωμήλων.

«Κάθισε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία, θὰ μοιράσωμε τὸ φαγῆ μου.

— Μά...

— Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμά, τὴν ἐρώτησα τὴν κυρούλα καὶ μοῦδωκε τὴν ἄδεια.»

Ἀφ' οὗ τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτω, ἡ Πετρίνα ἐνόμισεν ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἐπιμένῃ καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ τραπέζιον.

«Εἶπα καὶ γιὰ τὸ δωμάτιο καὶ ἐτελείωσα τὴν δουλειά, θὰ δώσῃς μονάχα τὴν μιὰ καὶ σαράντα σου 'ς τὴν κυρούλα. Νὰ ποῦ θὰ κάθεται.»

Καὶ διὰ τοῦ θακτύλου ἔδειξεν οἰκοδόμημα ἀριγυλόντιστον, οὐ μέρους μόνον ἐφαίνετο κατὰ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, τὸ δὲ ἐπίλοιπον ἐφράσσετο ὑπὸ τοῦ πλινθοκτίστου οἰκίσκου· τὸ δὲ φαινόμενον μέρος ἦτο τὸσον πεπαλιωμένον, τὸσον ἐφαρμόμενον, ὥστε ἦτο ζήτημα πῶς ἴστατο ἐτι ὁρθίος.

«Ἐκεῖ δὲ καθότανε πρῶτα ἡ κυρούλα πρὶν κτίσῃ τὸ σπίτι μας μετὰ λεπτά που πῆρέ που ἦταν παραμάνη τοῦ κύριου Ἐδμόντου. Δὲν εἶναι καλὰ ἐκεῖ σάν 'ς τὸ σπίτι μας, οἱ ἐργάτες δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν σπίτι σάν τοὺς νοικοκυραίους, δὲν εἶναι ἀλήθεια;»

Οὐχὶ μακρὰν τοῦ τραπέζιου τῶν ἦτο δεύτερον τραπέζιον καὶ παρ' αὐτῷ ἐκαθότο ἄνθρωπος τεσσαρακοντούτης περιπου, σοβαρὸς, ἀκαμπτος, φορὸν σάκκον βραχὺν κομωτὸν καὶ πῖλον ὑψηλόν, ἀνεγίνωσκε δὲ μετὰ βαθείας προσοχῆς μικρὸν βιβλίον χρυσόδετον.

«Εἶναι ὁ κύριος Κλέφτιν καὶ διαβάει τὸ Πάτερ ἡμῶν τὸ οὐ» εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

«Ἐπειτα διὰ μιάς, οὐδόλως σεβομένη τὴν προσήλυσιν τοῦ ὑπαλλήλου, ἀπετάθη πρὸς αὐτόν.

«Κύριε Κλέφτιν, νὰ ἕνα κορίτσι που ξέρει Ἀγγλικά.

— Ἄ! εἶπεν ἐκεῖνος οὐδόλως ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς.

Μόνον δὲ μετὰ δύο λεπτά τῆς ὥρας τοῦλάχιστον ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτάς.

«Ἄ ο γι ο ὦ ἄ ν ν Ἰ γ γ λ ι ς γ κ ε ρ λ ; (εἶσαι Ἀγγλὶς;) ἠρώτησε.

— Νό ο, σέ ρ, μ π ἄ τ μ ἄ ὕ μ ὀ δ ε ρ γ ὡ ς (Ὅχι κύριε, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου ἦτο.)»

Οὐδὲ λέξιν εἰπὼν πλέον, ἐδυθίσθη πάλιν εἰς τὴν περιπαθὴ αὐτοῦ ἀνάγκωσιν.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ ἠκούσθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κύλισμα ἀμάξης καὶ σχεδὸν παράυτα ἀνεστάλη πρὸ τῆς αἰμασιᾶς.

«Σάν νὰ εἶναι τὸ ἀμαξάκι τοῦ κύριου Βουλουφράν» ἀνεφώνησεν ἡ Τριανταφυλλία ἐγειρομένη ζωηρῶς.

Ἡ ἀμαξία προὐχώρησεν ἐτι βήματά τινα καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς εἰσόδου.

«Αὐτὸ εἶναι,» εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία σπεύδουσα πρὸς τὴν ὁδόν.

Ἡ Πετρίνα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν θέσιν της, ἀλλὰ παρετήρησε.

Δύο τινὲς ἦσαν ἐν τῇ ἀμάξῃ τῇ μετὰ χαμηλὴν τροχῶν, ὁ μὲν νέος, ὁ καὶ ὀδηγῶν αὐτὴν, ὁ δὲ γέρων λευκόθριξ, ὠχρὸν ἔχων τὸ πρόσωπον μετὰ μικρῶν φλεβῶν ἐρυθρῶν ἐπὶ τῶν παρειῶν, ἀκίνητος, φορὸν σκιάδιον ψαθίνον καὶ φαινόμενος ὑψηλός, εἰ καὶ ἐκάθητο, ὁ κύριος Βουλφράν Παινδαβοάν.

Ἡ Τριανταφυλλία ἦτο πλησίον τοῦ φαέθοντος.

«Εἶναι κάποιος, εἶπεν ὁ νέος ἐτοιμαζόμενος νὰ καταβῇ.

— Τίς εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Βουλφράν Παινδαβοάν.

Ἡ Τριανταφυλλία ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

«Ἐγώ, ἡ Τριανταφυλλία.

— Εἶπε εἰς τὴν μάμμην σου νὰ ἔλθῃ νὰ μ' ὁμιλήσῃ.»

Ἡ Τριανταφυλλία ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθεν ἄγουσα τὴν μάμμην της σπεύδουσαν.

«Καλημέρα σας, καλημέρα σας, κύριε Βουλουφράν.

— Καλημέρα, Φραγκίσκα.

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε Βουλουφράν, προστάξετε.

— Πρόκειται περὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου τοῦ Ὀμήρη. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ εὐρῆκα μόνον ἐκείνην τὴν μέθυσον γυναῖκά του, δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ καταλάβῃ τίποτε.

— Ὁ Ὀμήρης εἶναι 'ς τὴν Ἀμιένη, καὶ ἔρχεται ἀπόψε.

— Νὰ του εἰπῇς ὅτι ἔμαθα ὅτι παρεχώρησε τὴν σάλλαν τοῦ χοροῦ εἰς μερικοὺς ἀχρεῖους διὰ δημοσίαν συνέλευσιν καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνῃ αὐτό.

— Ἄν ἔδωκε τὸ λόγον;

— Νὰ τον πάρῃ ὀπίσω, εἰ δὲ μὴ τὴν ἄλλην ἡμέραν τοῦ αἰνῶντος τὰ παπούτσι» εἶναι μία ἀπὸ τὰς συμφωνίας μας τῆς ἐνοικιάσεως, καὶ θὰ τὴν ἐκτελέσω αὐστηρότατα δὲν θέλω τοιαύτας συνέλεύσεις.

«Εἶναι ὁ κύριος Κλέφτιν καὶ διαβάει τὸ Πάτερ ἡμῶν τὸ οὐ» εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

«Ἐπειτα διὰ μιάς, οὐδόλως σεβομένη τὴν προσήλυσιν τοῦ ὑπαλλήλου, ἀπετάθη πρὸς αὐτόν.

«Κύριε Κλέφτιν, νὰ ἕνα κορίτσι που ξέρει Ἀγγλικά.

— Ἄ! εἶπεν ἐκεῖνος οὐδόλως ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς.

Μόνον δὲ μετὰ δύο λεπτά τῆς ὥρας τοῦλάχιστον ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτάς.

«Εἶναι ὁ κύριος Κλέφτιν καὶ διαβάει τὸ Πάτερ ἡμῶν τὸ οὐ» εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

«Ἐπειτα διὰ μιάς, οὐδόλως σεβομένη τὴν προσήλυσιν τοῦ ὑπαλλήλου, ἀπετάθη πρὸς αὐτόν.

«Κύριε Κλέφτιν, νὰ ἕνα κορίτσι που ξέρει Ἀγγλικά.

— Ἄ! εἶπεν ἐκεῖνος οὐδόλως ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς.

Μόνον δὲ μετὰ δύο λεπτά τῆς ὥρας τοῦλάχιστον ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτάς.

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια. ἴδε σελ. 99].

Δὲν ἠναγκάσθη ὁμως νὰ περιμείνῃ ἐπὶ πολὺ.

— Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου, μικρούλα, ἠρώτησεν ὁ Φιλήτωρ, ἐξελθὼν νικητὴς ἐκ τῆς πάλης ἥτις συνήφθη ἐντὸς τοῦ μεταξὺ τῆς στοργῆς του πρὸς τὸ κοράσιον καὶ τοῦ φόβου, τὸν ὅποιον τῷ ἐνέπνεεν ἡ οἰκοκυρά του.

— Ναί, εἶπεν ἡ Μυάνα ἀδιστάκτως, θέασα εἰς τὰς δύο πλατείας χεῖρας, τὰς ὁποίας τῇ ἔτεινεν ὁ πωματοποιός, τὰς μικρὰς μαύρας χεῖρας αὐτῆς, τὰς ἐχούσας λευκοὺς καὶ βραχεῖς ὄνυχας.

— Λοιπὸν σύμφωνοι! Θὰ σε πάρω μαζί μου 'ς τὴν Μασσαλία, ὅπου θαῦρης μία μητέρα. Σ' ἀρέσει;

— Μία μητέρα που δὲν θὰ με δέρνη;

— Ὅχι βέβαια, ἂν τὴν ἀγαπᾶς καὶ εἶσαι καλὴ καὶ ἀγαπᾶς τὴν ἐργασίαν. Θὰ σ' ἀγαπᾷ μάλιστα.

— Ὡ! θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, εἶπεν ἡ Μυάνα· καὶ ἡ μαύρη μορφή της ἐφωτίσθη ὑπὸ μειδιάματος. Θὰ πάρετε ὁμως καὶ τὸν Καναδῆ μαζί, αἱ;

— Τὸν σκύλο! ἀνέκραξεν ὁ πωματοποιός· ὄχι, μικρά μου. Αὐτὸ μονάχα δὲν γίνεται. Ποῦ ν' ἀκούσῃ γιὰ σκύλο ἡ γυναῖκά μου. Δέκα χρόνια τώρα θέλω νὰ πάρω ἕνα καὶ δὲν ἀφίνει.

— Ἀλλ' ἡ Μυάνα δὲν ἤκουε πλέον.

Χωρὶς τίποτε νὰ εἰπῇ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἀμαξάκι, ὅπου ἦτο καὶ ὁ κύων.

— Ἄν εἴν' ἔτσι, καλλίτερα ἔχω νὰ πεθάνω μετὰ τὸν Καναδῆ! εἶπε.

Ἐπανεθῆκεν εἰς τὸ ἀμαξίον διάφορα πράγματα, τὰ ὅποια εἶχεν ἐκβάλῃ τῇ γρατῇ, καὶ ἐνευσεν εἰς τὸν κύνα νὰ ἐπαυαλᾷ τὴν θέσιν του πρὸ τοῦ ἀμαξίου.

Ὁ Φιλήτωρ, ἀνοίξας πλήρεις ἐκπλήξεως τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του, τὴν παρετήρει κάμνουσαν ταῦτα.

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις ἔτσι; ἠρώτησε.

— Δὲν ξεύρω, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον, ζευχθὲν καὶ αὐτὸ εἰς τὸ ἀμαξίον.

— Τὸ λέγει καὶ θὰ τὸ κάμῃ τὸ δυστυχισμένο! ἀνεφώνησεν ὁ Λεβουκάς. Ἐπειτα δὲ κατ' ἰδίαν· Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς· πρέπει νὰ τὴν πάρω· τί θὰ μου κάμῃ ἐπὶ τέλους ἡ γυναῖκά μου; ἐγὼ εἶμαι ἐπὶ τέλους ὁ κύριος.

— Ἐλα, ἄς εἶναι, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου, εἶπε πρὸς τὸ κοράσιον, πάρε καὶ τὸ σκυλί σου. Καὶ σὺ, εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὸν κύνα καὶ λαβὼν ἕνα τῶν ποδῶν του, εὐχαρίστησε τὴν μικρὰν σου κυρίαν, εὐχαρίστησε ἐπίσης καὶ ἐμέ.

Καθ' ὃν χρόνον ἰγνέτο ἡ συνεννόησις αὕτη, τὸ δάσος ἀντήγει ἐκ τοῦ ἄσματος τῶν ἀποφλοιωτῶν τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία εἶχε περατωθῇ. Εἰς τὸ ἔδαφος ἐξηκολούθουν νὰ σωρεῖνται δέματα φλοιῶν φελ-λοδρῶν.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινε πρὸς δύσιν εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, φωτιζομένων ὑπὸ τοῦ ἐρυθροῦ φωτὸς τῆς δύσεως, τὰ πηνὰ ἐξήτουν κατὰλληλον θέσιν ὅπως διέλθωσι τὴν νύκτα.

Περίξ τῶν μεγάλων δρυῶν ἠκούετο ὁ βόμβος χιλιάδων ἐντόμων, τὰ ὅποια προσεπάθουν νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸν μαλακὸν κορμὸν τῶν πρὸ μικροῦ ἀποφλοιωθέντων δένδρων.

Ἐπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπῆλθεν ἡ ἡσυχία· τὰ πρόσωπα περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλοῦμεν διεσκορπίσθησαν εἰς τὰς δι' αὐτὰ προωρισμένας καλύβας καὶ ὅπου δὲν ἐβράδυναν ν' ἀποκοιμηθῶν ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπαγρύπνησιν τοῦ Καναδῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ Μασσαλία!

Ἡ παλαιὰ ἀποικία τῶν Φωκαέων, ἡ ἔχουσα ἀγροὺς ἐλαιοφύτους καὶ οἰκίας μεστὰς ἐρυθρὰς λαμπρούσας εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου! Ἡ ἔχουσα τὴν ἀπεραντοὺν λεωφόρον, τὴν πλήρη κόμην ἀπὸ τὴν αὐγὴν, εἰς τὴν ἀκούονται ὅλοι αἱ διάλεκτοι, καὶ ἥτις εἶναι πλήρης θαυμάσιου καὶ εὐθυμίας.

Εἰς ἐν τῶν ἄκρων της ἡ θάλασσα, ὁ παλαιὸς λιμὴν, πλήρης πλοίων παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἐθνικότητος, τοῦ ὁποίου αἱ πολύχρωμοι σημαῖαι κυματίζουν εἰς τὸν ἄερα.

Ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχον ἤδη ἀρκετὰ πλοῖα εἰσέρχεται καὶ ἐν ἄλλοι· εἶναι ἀτμόπλοιοι τῆς Ἐταιρίας τῶν Διαπορθεύσεων καὶ ἔρχεται ἐξ Ἀλγερίας.

Προχωρεῖ μεγαλοπρεπῶς ἐκβάλλον ὁξὺν συριγμόν. Κατὰ μήκος αὐτοῦ τὸ νερὸν ταράσσεται ἡσυχῶς. Ὅπισθεν αὐτοῦ ἡ ἄορατος ἐλιξ σκορπίζει περίξ χιονώδη ἄφρον.

Ἐπὶ τῆς προκυμίας ἐπικρατεῖ κίνησις πολλοὶ ἀναμένουσιν.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου οἱ ἐπιβάται ἔχουσιν ἤδη ἐτοιμούς τὰς σκευὰς τῶν.

— Ἄ! νὰ ὁ ἄνδρας μου! φωνάζει δροσερὰ γυναικεῖα φωνή. Ὁ καλὸς μου ὁ Φιλήτωρ το πρόφθασε τὸ ἀτμόπλοιο.

Καὶ ἡ κυρία Λεβουκά, γυνὴ Μασσαλιώτις, μετρίου ἀναστήματος, μεζωηρά χαρακτηριστικὰ καὶ κόμην μαύρην ὡς πτερὰ κόρακος, με ἐκφραστικὸς ὀφθαλμοὺς ἔχοντας μακρὰς βλεφαρίδας, ἀναμένει ἐπὶ τῆς προκυμίας.

— Ἀἱ, Φιλήτωρ! φωνάζει σείουσα τὸ μαντήλι της.

Ἀλλὰ μάντην φωνάζει, μάντην σείει τὸ μαντήλι της. Ὁ Φιλήτωρ οὐτε βλέπει, οὐτε ἀκούει. Ν' ἀκούσῃ ἦτο βεβαίως δύσκολον, διότι μεγάλη ἦτο ἡ ἀπόστασις ἀλλὰ διατὶ δὲν βλέπει; Μὴν ἐτυφλώθη ὁ ἄνδρας της τὸν μῆνα, τὸν ὅποιον διήλθεν ἐν Ἀλγερίᾳ;

Ὁ δυστυχὴς Φιλήτωρ καθήμενος εἰς

τὴν πρύμναν ἦτο ἀνήσυχος, ὡς παιδίον πταῖσαν, τὸ ὅποτον βλέπει πλησιάζουσαν τὴν ὥραν τῆς τιμωρίας. Ἡ καρδιά του ἐκτύπα δυνατὰ.

«Ὡ, βεβαίως ἦτο ὁ κύριος!

Ἀλλ' εἰς τὴν Ἀλγερίαν, ὅπου ἦτο μόνος. Εἰς τὴν Μασσαλίαν, τὸ πρᾶγμα διέφερε· εἶχε καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ τότε...

Καὶ νὰ εἶχε μόνον τὴν μικρὰν, καλὰ πάλιν! Ἀλλ' εἶχε καὶ τὸν σκύλον.

Ἐπὶ τέλους ὅ,τι ἐγίνε ἐγίνε· δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΕΝΤΕ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁ ἐξάδελφός μου Καλλιδοῦλης ἔχει πέντε τέκνα, τὰ ὅποια θὰ σας συστήσω κατὰ τὴν σειρὰν τῆς ἡλικίας τῶν.

Πρῶτος ἔρχεται ὁ Ἀδαμάντιος· εἶναι δεκατεσσάρων μόν

Όπως ο Άδαμάντιος, έχει και ο Παῦλος τὴν φιλοδοξίαν του. Ἀφ' οὗτου ἔμαθεν ὅτι ὑπάρχουν διπλώματα εὐρεσιτεχνίας, ἡ μὲν του σκέψης εἶνε πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λάβῃ ἓν. Ἡ μικροτέρα μηχανὴ ἐλκύει τὴν προσοχὴν του. Τὸ μουσικὸν παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ θεὸς του καὶ τὸ ὁποῖον ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ διὰ νὰ ἴδῃ πῶς εἶνε μέσα ὁ μύλος τοῦ ὁποίου τὸν μηχανισμόν τῷ ἐξήγησεν ὁ μυλωθρός, τὸ ὥρολόγιον τῆς αἰθούσης, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως θ' ἀποσυνέθετε ἂν τὸν ἄφιναν, ὅπως τὸ μουσικὸν του παιγνίδι, ἡ ἀτμάμαξα ἡ τρέχουσα ἀστραπήδον ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς τροχιάς, ὅλα αὐτὰ τὸν κινοῦν εἰς ἐκπλήξιν, τὸν μαγεύουν, τὸν βυθίζουν εἰς σκέψεις.

Ὁ Παῦλος δὲν θαυμάζει μόνον τὰς ἀνθρωπίνους ἐφευρέσεις, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν τὴν σοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ. Ἐχει ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας.

Ὁ Εὐγένειος, ὁ ὁποῖος τώρα ἐμβαίνει εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος του εἶνε λεπτοφυὲς παιδίον, μὲ ῥοδόχρουν πρόσωπον, ξανθὴν κόμην καὶ λεπτοὺς δακτύλους. Αὐτὸς δὲν ὀνειρεύεται οὔτε κατακτήσεις βασιλείων, οὔτε κατασκευὴν μηχανῶν· τὰ μαθηματικὰ δὲν τα πολυαγαπᾷ, ἀλλ' εἶνε μοναδικὸς εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν ἰδεῶν· ἰχνογραφεῖ μὲ χάριν· παίζει ὄχι ἄσχημα, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του, καὶ βιολίον. Αἱ διηγήσεις, τὰς ὁποίας ἀρέσκεται ν' ἀναγινώσκῃ εἶνε αἱ ἔχουσαι ὡς θέμα ποιητὰς, ζωγράφους, μουσικοῦς· ὅταν δὲ βλέπῃ νὰ γίνεταί κάπου λόγος περὶ ὀνομαστοῦ τινος καλλιτέχνου, ἀναφωνεῖ κάποτε : «ὦ! πῶς ἤθελα νὰ γίνω κ' ἐγὼ σὰν αὐτόν!

Τώρα ἔρχεται ἡ Μαρία, χαριεστάτη κόρη. Εἶνε δεκαετής, εἶνε δροσερὰ καὶ ὠραία ὡς ἄνθος, ἡ φωνὴ της εἶνε γλυκεία ὡς κελάδῃμα πτηνοῦ· ἐν τούτοις ἡ καλλονὴ τῆς μορφῆς της καὶ ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς δὲν δίδουν τελείαν ἰδέαν τῶν προτερημάτων τῆς καρδίας της.

Ἡ Μαρία εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἀπλότητος· θέλει νὰ γίνῃ καλὴ, νὰ ὁμοιάσῃ τὴν μητέρα της, ἥτις, ἐν παρόδῳ, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρότυπον ἀξιαγαπήτου καὶ ἐναρέτου γυναικός.

Μανθάνει τὰ μαθήματά της, διότι δὲν θέλει νὰ μείνῃ ἀμαθής, ἀλλὰ φροντίζει ν' ἀποκτήσῃ τὰς πολυτίμους ἀρετὰς τῆς οἰκοδεσποίνης διὰ τοῦτο ὀλίγαι κυρίαι εἶνε περισσότερον οἰκοκυραὶ ἀπὸ τὴν μικρὰν Μαρίαν.

Ἰδοὺ τέλος καὶ ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος εἶνε μόνον ὀκτὼ ἐτῶν. Εἶνε δύσκολον νὰ εἴπῃ κανεὶς ποταί εἶνε, ἢ εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε αἱ κλίσεις καὶ οἱ πόθοι τοῦ Γεωργίου· διότι τὸ πνεῦμα καὶ ὁ χαρακτὴρ

τοῦ παιδίου τούτου εἶνε εἶδος αἰνίγματος. Εἶνε κρᾶμα περιεργείας καὶ νωθρότητος· παραφορᾶς καὶ ἀταραξίας, δραστηριότητος καὶ ὀκνηρίας.

Ἡμέραν τινὰ, πρὸ ἐνὸς ἔτους, ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἔως τότε μόνος ἐγνώριζε τὰ γράμματα τοῦ Ἀλφάβητου, κατελήφθη ἑξαφνα ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ ἀνάγνωσιν. Ἐν διαστήματι δύο μηνῶν κατενίκησεν ὅλας τὰς δυσκολίας.

Ἡ αὐτὴ ἀκαταστασία παρατηρεῖται εἰς ὅλα τοῦ αὐτοῦ τὸν ὅσον βαρὺς συνήθως καὶ συνεσταλμένος γίνεται διὰ μιᾶς τολμηρῆς καὶ ἀτρόμητος. Σὰς ἀναφέρω τὸ ἐξῆς παράδειγμα.

Ἡμέραν τινὰ ἡ ἀδελφὴ του καὶ αὐτὸς ἔπαιζον εἰς τὸ παραθαλάσσιον, πλη-



«Ἡ θεὰ Ζηνοβία» (Σελ. 106, στηλ. α'.)

σίον μικροῦ στενοῦ ὁρμίσκου τὸν ὁποῖον τὰ παιδιά εἶχον ὀνομάσῃ «λιμανάκι». Ἡ Μαρία κύψασα διὰ νὰ συλλάβῃ ἓνα κάβουραν ὠλισθήσεν, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ λιμανάκι, τὸ ὁποῖον ἦτο βαθὺ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην στιγμὴν ἡ ἰδέα καὶ μόνον νὰ βρέξῃ τοὺς πόδας του θὰ ἐνέπνεε τρόμον εἰς τὸν Γεώργιον. Ἀλλὰ βλέπων τὸν κίνδυνον τῆς ἀδελφῆς του, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι οὐδέποτε ἐκολύμνησε, ὁρμᾷ, ἀρπάζει τὴν ἀδελφὴν του καὶ κατορθώνει διὰ μόνης σχεδὸν τῆς προσπάθειάς της θελήσεώς του, νὰ τὴν φέρῃ πρὸς τὴν ἀκτὴν. Τότε μόνον, ἐν ᾧ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει τὴν κεφαλὴν της ἐκτὸς τοῦ ὕδατος καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκράτειτο ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, ἐφώναξε «Βοήθειαν!»

Ὁ Ἀδαμάντιος ἦλθε καὶ ἀνέσυρε τὴν ἀδελφὴν του, ἐθαύμασε δὲ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ ἀδελφοῦ του, διότι αὐτὸς ἐγνώριζε πόσον δύσκολον εἶνε καὶ εἰς ἡσχημένον κολυμβητὴν ἀκόμη νὰ σώσῃ πνιγόμενον. Τὴν ἐπαύριον ὁ Γεώργιος παρεκάλεσε τὸν Ἀδαμάντιον νὰ ὑπάγῃ μαζί του. — Ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Ἀδαμάντιος. — Ἐκεῖ κάτω! εἰς τὸ λιμανάκι, ἀπὴντησεν ὁ Γεώργιος· θέλω νὰ μάθω νὰ κολυμβῶ. — Ἐμπρός!

Ἀφ' οὗ ἐφθασαν εἰς τὸν ὁρμίσκον ὁ Γεώργιος ἐκδύεται, λέγει εἰς τὸν Ἀδαμάντιον νὰ τῷ δείξῃ ποίας κινήσεις πρέπει νὰ κάμῃ, καὶ ὅταν ἐνόμισεν ὅτι τὰς ἐνόησεν, ὁρμᾷ ἀποφασιστικῶς νὰ πέσῃ εἰς τὸ νερόν, εἰς τὸ ὁποῖον χθὲς ἀκόμη ἐκινδύνευσε νὰ πνιγῇ ἡ Μαρία· ὁ Ἀδαμάντιος θέλει νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἐκφεύγει τῶν χειρῶν του φωνάζων :

— Μπα! Ὅπως κι' ὅπως θὰ βγῶ! Ὁ Ἀδαμάντιος ὅστις ἐπερίμενε νὰ τὸν ἴδῃ βυθιζόμενον, ἠτοιμάζετο νὰ πέσῃ εἰς τὸ νερόν διὰ νὰ τὸν ἀνελκύσῃ, ἀλλ' ὁ φόβος του ὑπῆρξε μάταιος. Ὁ Γεώργιος, ἀφ' οὗ ἐκτύπησεν ὀλίγον τὸ ὕδωρ καὶ ἐβυθίσθη, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, χωρὶς δὲ τέχνην καὶ μέθοδον, πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν, ἐφθασεν εἰς τὴν ἄλλην ἀκτὴν, ἥτις δὲν ἀπεῖχε καὶ πολὺ.

Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ὁ Γεώργιος ἐπέστρεφε καθ' ἑκάστην εἰς τὸ λιμανάκι μετὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἡδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο ἐφάμιλλος τοῦ Ἀδαμάντιου εἰς τὸ κολυμβήμα.

Ἐκτοτε ὁμως δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸ νερόν. — Τοιοῦτος εἶνε ὁ Γεώργιος. Τώρα ὅτε γνωρίζετε τοὺς τέσσαρας ἀδελφοὺς καὶ τὴν ἀδελφὴν, μάθετε ὅτι ὁ πατὴρ τῶν παιδίων τούτων ἔχει λαμπρὸν κτήμα εἰς τινὰ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, καὶ ὅτι ἕκαστον ἔτος μεταβαίνει ἐκεῖ μετὰ τῆς οἰκογενείας του διὰ νὰ διέλθῃ τὸ θέρος· μάθετε ἀκόμη ὅτι συχνὰ προσκαλοῦν καὶ ἐμὲ εἰς τὴν χαριτωμένην ἔπαυλιν των, ἀφίων δὲ τὸν καύσωνα καὶ τὴν κόπιν τῶν Ἀθηνῶν, εὐγνωμόνως ζητῶ δρόσον καὶ ἀναψυχὴν ὑπὸ τὸ πράσινον φύλλωμα τῶν δένδρων καὶ εἰς τὸ γαλανὸν κύμα τοῦ Αἰγαίου.

Τὸν παρελθόντα Ἰούλιον, μεταβάς ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐξαδέλφου μου, εἶδον ὅτι προετοιμάζοντο διὰ τὸ ταξίδιον. Ἐννοεῖται ὅτι προσεκλήθη καὶ πάλιν. Ἐγίνετο δὲ συζήτησις περὶ τοῦ πῶς θὰ διερχόμεθα τὰς ὥρας μας.

— Ὅα πηγαίνωμεν κυνήγιον, εἶπεν ὁ ἐξαδελφός μας. — Ὅα πηγαίνωμεν καὶ μὲ τὴν βάρκαν. — Ἀλλ' ἂν δὲν εἶνε κατάλληλος ὁ καιρὸς; εἶπεν ἓν ἐκ τῶν παιδίων· τί θὰ κάμωμε τὰ βράδια; — Νὰ μας διηγῇται ὁ θεὸς ἱστορίας, εἶπεν ἡ Μαρία.

Τὴν ὀριθεύσαν ἐποχὴν μετέβην εἰς τὴν ὠραίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου, ἤρχισα τὰς διηγήσεις μου (*).

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ

— Δύο μῆνας σχεδὸν ἱστορίας; καὶ ποῦ θὰ τὰς εὕρω;

— Ὅπου θέλεις· εὕρε.

— Νὰ μας διηγῇτῃς περιπετείας πολλοῖσιν, θαλασσοπόρων, εἶπεν ὁ Ἀδαμάντιος.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἱστορίας ἐφευρετῶν, σοφῶν...

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Εὐγένιος, ἱστορίας καλλιτεχνῶν.

Ἡ Μαρία δὲν εἶπε τίποτε. Οὐδὲ ὁ Γεώργιος, ἀλλ' ἐφαίνετο καὶ νὰ ἐσυλλογίζετο καὶ τὸν ἠρώτησε.

— Ὁ ἓνας θέλει νὰ γίνῃ ναυτικός ἢ στρατηγός, ὁ ἄλλος μηχανικός, ὁ ἄλλος μουσικός ἢ ζωγράφος· ἐγὼ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν των, θὰ ἐξητοῦσα νὰ μας διηγῇτῃς τὴν ἱστορίαν τῶν μεγάλων ναυτικῶν ἢ στρατηγῶν, τῶν μεγάλων ἐφευρετῶν, τῶν μεγάλων μουσικῶν καὶ ζωγράφων ὅταν ἦσαν ἀκόμη παιδιά. Ἀπὸ τὸ παράδειγμά τους λοιπὸν θὰ μάθω τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ γίνω, τι θέλουν νὰ γίνουν οἱ ἀδελφοί μου.

Μόλις ὁ Γεώργιος ἐτελείωσε τὸν λόγον του καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἀνέκραξαν.

— Εὐγε, Γεώργιε! καλὰ το εὕρηξες!

Κ' ἐγὼ ἐχειροκρότησα χωρὶς νὰ συλλογισθῶ ποίαν ὑποχρέωσιν ἀνελάμβανα.

— Λοιπὸν σύμφωνοι, εἶπεν ὁ Ἀδαμάντιος.

— Καθὼς βλέπω, μοῦ ζητεῖτε τὰ χαρακτηριστικὰ γεγονότα τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ δύσκολον.

— ὦ, θεῖε, ὑπεσχέθης, ὑπεσχέθης πλέον! εἶπον ὁμοφώνως τὰ πέντε παιδιά.

— Ἀς εἶνε, εἶπα· εἰς τὸν Ἀδαμάντιον θ' ἀφιερῶσω τὰ ἠρωτικά κατορθώματα τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης· εἰς τὸν Παῦλον, τὰ ἐπεισόδια ἐκ τοῦ βίου τῶν σοφῶν καὶ ἐφευρετῶν· εἰς τὸν Εὐγένιον, τὰ ἀνέκδοτα ἐκ τοῦ βίου τῶν παντὸς εἶδους καλλιτεχνῶν· εἰς τὴν Μαρίαν τὰ κατορθώματα τῆς γυναικείας ἀφοσιώσεως· ὡς πρὸς τὸν Γεώργιον, ὁμολογῶ ὅτι εὐρίσκομαι κάπως εἰς ἀμηχανίαν...

— ὦ, μὴ σε μέλῃ, εἶπεν ὁ μικρὸς μειδῶν εὐφυῶς, ὡς πρὸς αὐτὸ θὰ φροντίσω ἐγὼ.

Τὴν ὀριθεύσαν ἐποχὴν μετέβην εἰς τὴν ὠραίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου, ἤρχισα τὰς διηγήσεις μου (*).

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ

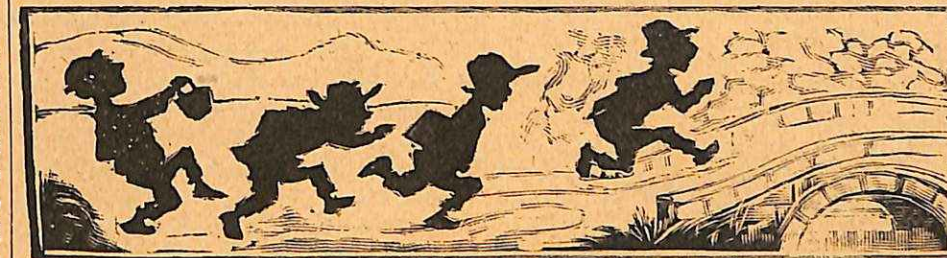
(*) Σημείωσις τῆς Διευθύνσεως. — Τὰς διηγήσεις ταύτας τοῦ νέου ἡμῶν συνεργάτου κ. Πλουτάρχου Νεοφάντου, αἰτίνας περιέχουσι χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς παιδικῆς ἡλικίας διαφόρων ἐπιφανῶν καὶ μεγάλων ἀνδρῶν πάσης ἐποχῆς καὶ παντὸς ἔθνους, θὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν τῇ «Διαπλάσει» ἐν ᾗ θάναγνωσκωνται βεβαίως μετὰ πολλοῦ ἰνδιαφέροντος.

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΘΗΣ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΕΩΣ ΤΑ ΔΕΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 101)

Τώρα τρέχει ὁ Πᾶνος μὲ τὸ καλαθάκι του· ἡ μητέρα τοῦ ποῦ τον ἀγαπᾷ ἔβαλε μέσα 'ς αὐτὸ ψωμί καὶ φαγητὸ διὰ τὸ παιδί της. Ὁ Πᾶνος παίζει μὲ τὸ καλαθάκι καὶ χοροπηδᾷ ζωηρὸς καὶ κατευχαριστημένος. Ὁ Σταθὴς, χωρὶς νὰ σταματήσῃ, λέγει :



— Ὁ Σταθὴς, ὁ Παῦλος, ὁ Γιάννης, ὁ Πᾶνος. Ἐνα, δύο, τρία, τέσσαρα· εἴμεθα τέσσαρα.

Καὶ τρέχουν, τρέχουν εἰς τὸ σχολεῖον. Νά, ἐφθασαν εἰς τὸ ποταμάκι· περνοῦν τὸ γεφύρι· ὁ Σταθὴς πηγαίνει πάντα ἐμπρός.

ὦ, ἦλθε κ' ἓνας ἄλλος· εἶνε ὁ Μῆτσος· ἐμβαίνει καὶ αὐτὸς εἰς τὴν σειράν. Τότε ὁ Σταθὴς, χωρὶς νὰ σταθῇ, λέγει πάλιν·



— Παῦλος, Γιάννης, Πᾶνος, Μῆτσος, Σταθὴς. Ἐνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε· εἴμεθα πέντε.

Ναί, εἶνε πέντε· ὅσα δάκτυλα ἔχει τὸ χέρι, καὶ ὅσα δάκτυλα ἔχει τὸ πόδι.

Πέντε εἶνε τὰ παιδιά καὶ τρέχουν· ὅλο τρέχουν.

Μερικὲς χῆνες τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κατατρομαγμένοι, κ' ἓνας σκύλος χονδροπρόσωπος τοὺς γαυγίζει μέσα ἀπὸ ἓνα φράκτη.

Νὰ καὶ ἔρχεται καὶ ὁ Νιόνιος. Εἶνε πλεῖο μικρὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους· τί πειράζει ὁμως; καὶ αὐτὸς ἓνας εἶνε, καὶ αὐτὸς λογαριάζεται εἰς τὸ μέτρημα. Ὁ Σταθὴς λοιπὸν, τρέχοντας πάντα ἐμπρός, λέγει μέσα του:



— Παῦλος, Γιάννης, Πᾶνος, Μῆτσος, Νιόνιος, Σταθὴς. Ἐνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ· εἴμεθα ἕξ.

Εἶνε εὐχαριστημένος ὁ μικρὸς Σταθὴς· ξεύρει περισσότερον ἀπὸ τὸ μισὸ μάθημά του.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΦΟΒΟΣ

Ο Γεώργιος και η Εύθαλία, μετά τας διακοπάς, εστάλησαν από τους γονείς των να περάσουν τον Ιούλιον και Αύγουστον πλησίον της μάμμης των, εις Κεφαλληνίαν. Η γραία δέσποινα ήτο σκεπτική και ολιγόλογος, μολονότι δε ήγάπα πολύ τα τέκνα της θυγατρός της εφέρετο πρὸς αὐτὰ κάπως σοδαρῶς.

Τὰ δύο παιδιά δεν ἐστενοχωρήθησαν τὰς πρώτας ἡμέρας. Ἄν και ἦσαν μόνον διεσκέδασαν ἀρκετὰ. Ἡ οἰκία τῆς μάμμης των ήτο ἀπέραντον κτίριον τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, μυστηριώδες, τὸ ὅποιον παρῆλθε καιρὸς ἐξ ὅτου νὰ ἐξερευνησῶσι.

Τὸ μέρος τὸ ὅποιον προτιμοῦν τὰ παιδιά εἶνε ἡ βιβλιοθήκη. Εὐρον ἐκεῖ ἐν βιβλίον παραμυθίων, κάπως χαλασμένον ἀπὸ τοὺς ποντικούς, ἀλλὰ πλήρες εἰκότων και φανταστικῶν ιστοριῶν. Εἰς αὐτὰς γίνεται λόγος περὶ μελισσῶν, περὶ πτερωτῶν δράκων, περὶ μαγευμένων πύργων ὅπου ὠρατα βασιλοπούλαι εἶνε σκλαδωμένα.

Πολλὰς ὥρας διήλθον τὰ δύο παιδιά ἀναδιδόντα τὸν σκονισμένον τόμον, ἀλλὰ... ἀλλὰ... ὅτε ἐσκοτίνισσε και διήρχοντο τοὺς μακροὺς διαδρόμους, ἡ Εὐθαλία ἐσφίγγε τὴν χεῖρα τοῦ Γεωργίου και αὐτὸς δὲ ἐκράτει σφικτὰ τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του, ὡς ἐάν αἱ δύο ἐκείναι χεῖρες ἠνωμένοι ἦσαν φυλακτὸν κατα παντὸς θηρίου.

Τὸς ἐφαίνετο τώρα ὅτι τὸ δωμάτιον των ήτο πολὺ εὐρύ, πολὺ μοναχικόν.

Ἡ γραία οἰκονόμος τῆς μάμμης των κοιμάται εἰς τὸ πλαγιὸν δωματίον, ἀλλ' εἶνε κωφὴ και στρυφνὴ. Δεν θὰ εἶνε βέβαια αὐτὴ που θὰ σηκωθῇ νὰ τα παρηγορήσῃ ἂν τὴν νύκτα βαρύνῃ τὸ στήθος των ὁ ἐφιάλτης, ὅπως ἐπραττεν ἡ καλὴ μήτηρ των ὅτε ἦσαν μικρότερα.

Εἶνε μεσονύκτιον. Ἡ Εὐθαλία κοιμάται εἰς τὴν μικρὰν κλίνην της. Πλησίον της ἐπὶ τοῦ λευκοῦ φορέματός της κοιμάται κουρασμένη ἡ γάτα. Αὐτὴ κοιμάται ἥσυχα, διότι δεν ἀνέγνωσε τρομακτικὰ διηγήματα.

Ἡ Εὐθαλία ὁμως δεν κοιμάται. Ἡ κεφαλὴ της με τὴν κόμην της τὴν ἐμπερθευμένην εἶνε γεμάτη ἀπὸ παραδόξους ιδέας. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶνε κλειστοί, ἀλλ' ἡ πυρετώδης ἑκκρᾶσις τοῦ προσώπου του μαρτυρεῖ, ὅτι ἴσως πολέμει κατὰ τινος δράκοντος, ὁ ὁποῖος ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὸ ὀγκῶδες βιβλίον των παραμυθίων.

Γεώργη! ἀκούεται ἔξαφνα μικρὰ τρέμουσα φωνή, ἀκούς αὐτὸν τὸν κρότον; αὐτὸ τὸ τρίξιμον; Μὴν εἶνε κανένα θηρίο... κανέναν κλέπτη; ὦ, φοβοῦμαι!

Ἡ Εὐθαλία ἐσηκώθη εἰς τὴν κλίνην

της, ἀνοίγουσα φοβισμένους ὀφθαλμούς. — Τί ἔχεις, Εὐθαλία; ἐρωτᾷ ὁ Γεώργιος ἀφυπνισθείς.

— Ἄκουσε. Δεν σοῦ φαίνεται πως ὁ κρότος ἔρχεται ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην;

Οἱ Γεώργιος δεικνύει ὅτι δεν πιστεύει. ἀλλὰ παιδίον ἐννέα ἐτῶν, ὅσον γενναῖον και ἂν εἶνε, δεν εἶνε ἀπηλλαγμένον παντὸς τρόμου. Καὶ αὐτὸς ἀκούει ἕνα τριγμόν, ἐλαφρὸν κρότον, ἀκατάπαυστον, ἀρκετὰ καλὰ ἀκουόμενον εἰς τὴν βαθεῖαν σιωπὴν τῆς νυκτός. Ἐπειτα ἔξαφνα, — ὦ φρίκη! — ἡχηρὸς κρότος ἠκούσθη ὡς νὰ ἔπεσε βαρὺ πρᾶγμα.

Τὰ πάντα ἦσαν ἥσυχα, τὰ πάντα ἦσαν σκοτεινὰ εἰς τὴν μυστηριώδη οἰκίαν, μόνον φαντάσματα βέβαια (ὑπέθετεν ἡ μικρὰ κόρη) ήτο δυνατόν νὰ περιπατῶσι τοιαύτην ὥραν εἰς τὴν βιβλιοθήκην και εἰς τοὺς διαδρόμους. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος εἶνε γενναῖος.

Προσπαθεῖ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἐντρομον ἀδελφὴν του, θὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν κίνδυνον, ὅπως τὰ παλληκάρια των ἀρματωλικῶν χρόνων.

Πηδᾷ ἐκ τῆς κλίνης του, φορεῖ ἐν σπουδῇ τὰ ἐνδύματά του, ἀνάπτει ἐν κηρίον και γυμνὸπους βαδίζει πρὸς τὸν διάδρομον, ὁ ὁποῖος χωρίζει τὸ δωμάτιον των ἀπὸ τὴν μυστηριώδη βιβλιοθήκην.

— ὦ, Γεώργη, μὴ μ' ἀφίνης μονάχη!... καλλίτερα νάλθω μαζί σου!

Ἐσηκώθη και ἡ Εὐθαλία ἀρπάσασα δὲ τὴν ἀγαπητὴν γάταν της και σφίγγουσα αὐτὴν πλησίον τῆς μικρᾶς καρδιάς της ήτις ἐκτύπα δυνατό, ἠκολούθησε τὸν ἀδελφόν της.

Οἱ διάδρομος εἶνε πολὺ μακρὸς, τὸ ξύλινον δάπεδον εἶνε ψυχρὸν διὰ τοὺς γυμνοὺς πόδας των. Οἱ Εὐθαλία ὅσον πλησιάζει εἰς τὸ μυστηριώδες δωμάτιον τόσον σφιγκτότερα κρατεῖ τὴν γάταν της. Αὐτὴ, ἀνωρθωμένη ἔχουσα τὴν οὐρὰν και δυσχερῆσθαι φαίνεται ὡς νὰ ἐρωτᾷ τί τρέχει ἐπὶ τέλους.

Οἱ Γεώργιος προχωρεῖ. Τρέμει πολὺ ὁ δυστυχὴς ήρως, τὸ δὲ κηρίον, σειόμενον ὑπὸ τῆς ταλαντευομένης χειρός του, χύνει δάκρυα λίπους και σκορπίζει τὸ κίτρινον φῶς του ἐπὶ τῶν μεγάλων σκιερῶν τοίχων.

Θάρρος! Ἰδοὺ ἐφθασαν τὸ κατώφλιον τῆς βιβλιοθήκης. Με βλέμμα ἀνήσυχον παρατηροῦν, ἐξετάζουσαν πᾶσαν γωνίαν. Οὔτε ἀράκης φαίνεται πουθενά, οὔτε δράκος, οὔτε θηρίον ἄγριον... Ἀναλαμβάνουν ὀλίγον θάρρος δεν ἀσθμαίνουν πλέον τόσον πολὺ. Ἀλλὰ δεν ἐννοοῦν τί συμβαίνει.

Θὰ το πιστεύσετε; ἡ γάτα το ἐνόησε πρώτη.

Χαβαί, εἰς τινὰ γωνίαν, ἦσαν τρία μικρὰ ὄντα, με μάτια μαργαριταρένια, με δοντάνια κοπτερά ἐτραγάνιζον, ἐτραγά-

νιζον με πολλὴν ὀρεξιν... κανὲν ὀρεκτικὸν πρᾶγμα βέβαια.

Ἡ γάτα, ἡ ὁποία ήτο πολὺ δυνατὴ εἰς τὴν φυσικὴν ιστορίαν, ἐνόησεν ὅτι τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ὄντα με τοὺς μικροὺς ὀδόντας ἦσαν ποντικοί. Δι' ἐνὸς πηδήματος ἐξώρμησεν ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς κυρίας της.

Οἱ δύο ὀφθαλμοὶ της μετεβλήθησαν διὰ μιᾶς εἰς δύο λάμποντας σμαράγδους... Ἀλλ' εἰς μάτην! οἱ ποντικοὶ ἐξηφανίσθησαν ἐν ἀκρεῖ... Τώρα ἐνόησαν τὰ παιδιά. Πῶς νὰ μὴ συλλογισθῶν τὰ ἀδερφάγα αὐτὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα κατατρώγοντα τὸν ὀγκῶδη τόμον των παραμυθίων τὸν ἔρριψαν ἀπὸ τὴν τράπεζαν (αὐτὸς ήτο ὁ δυνατός κρότος) και ἐξηκολούθουν τὸ γεῦμά των ἐπὶ τοῦ δαπέδου...

Οἱ Γεώργιος και ἡ Εὐθαλία δεν φοβούνται πλέον. Ὅλοι οἱ φόβοι και οἱ τρόμοι και οἱ κίνδυνοι και τὰ φαντάσματα, τὰ ὁποῖα περιεῖχε τὸ παλαιὸν βιβλίον, ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τοὺς ὀδόντας των μικρῶν ποντικῶν.

Με θάρρος λοιπὸν διέρχονται τώρα τὸν διάδρομον και ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν κλίνην των, ἐντροπισμένοι κάπως.

Ἡ γάτα παρηγορεῖται με τὴν ἐλπίδα ὅτι ἄλλοτε θὰ φανῇ περισσότερον τυχερά.

Ἡ Εὐθαλία ἀπεκοιμήθη πρώτη και κοιμάται ἡσύχως ἐλαφρὸν μειδίαμα ἐπανθεῖ εἰς τὰ χεῖλη της ἴσως ὀνειρεύεται ἡ μικρὰ κόρη τὰ μικρὰ ποντίκια τὰ ὁποῖα κάμνουν τοιαῦτα παιγνίδια εἰς τὰ δειλὰ παιδιά.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΙΡΗΣ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΥΣΑ

[Παραμῦθι]

(Συνεχία και τέλος. Ἰδε σελ. 102)

Σὰν ήλθε ὁ Ἰρῆς εἰς τὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ, τοῦ ζήτησε τὴν κόρη του τὴν Χρυσομαλλοῦσα γυναῖκα γιὰ τὸν ἀφέντη του.

— Τὴν δίνω, εἶπεν ὁ βασιλιάς, μὰ πρέπει πρώτα νὰ κάνης τρία ζητήματα που θὰ σοῦ πῶ. Νά, το πρώτο ἡ κόρη μου εἶχε ἕνα μαργαριταρένιο γιορντάνι ἔσπασε τὸ μετὰξὶ και τὰ μαργαριτάρια σκόρπισαν εἰς τὸ λιβάδι. Πρέπει νὰ ταῦρῃς ὅλα και νὰ μὴ λείπῃ μηδὲ ἕνα.

Τὴν αὐριανὴν ἡμέρα πῆγε εἰς τὸ μεγάλο λιβάδι, ἐγονάτισε κι' ἄρχισε νὰ γυρεύῃ, μὰ τοῦ κάκου σκάλιζε δεξιὰ κι' ἀριστερά, δεν εὗρῃκε οὔτε ἕνα μαργαριτάρ.

— Τί σκαλίζεις αὐτοῦ, Ἰρῆ; ἐρώτησε ἕνα μυρμήγκι που περνοῦσε ἀπὸ κεῖ.

— Τὰ μαργαριτάρια τῆς Χρυσομαλλοῦσας.

— Ἐμεῖς νὰ σοῦ τα βροῦμε.

Ἦτανε ἕνα ἀπὸ κείνα που εἶχε γλυτώσῃ ὁ Ἰρῆς ἀπ' τὴ φωτιά.

Ἰστερα ἀπὸ μιὰν ὥρα ὅλα τὰ μαρ-

γαριτάρια ἦσαν ἐκεῖ. Ὁ Ἰρῆς τᾶκανε ἄρμαθ και τα πῆγε εἰς τὸ βασιλεῖο. Ὁ βασιλιάς τα μέτρησε και δεν ἔλειπε κανένα.

— Καλά, εἶπε τώρα νὰ και τὸ δεῦτερο ζήτημα. Ἡ κόρη μου μιὰ ἡμέρα τοῦ κολουμποῦσε εἰς τὴ θάλασσα ἔχασε τὸ δακτυλίδι της. Νὰ πᾶς νὰ μοῦ το εἴρῃς.

Ὁ Ἰρῆς ἐπῆγε εἰς τὴν ἀκρογιαλία συλλογισμένος.

— Τί ἔχεις, Ἰρῆ, κ' εἶσαι ἐτσι λυπημένος; τὸν ἐρώτησε ἕνα ψάρι βγάζοντας τὸ κεφάλι τοῦ ἀπ' τὴ θάλασσα.

Ὁ Ἰρῆς το γινώρισε πως ήταν ἐκεῖνο που ἀγόρασε ἀπ' τοὺς ψαράδες και τοῦ εἶπε τὸν πόνο του.

Τὸ ψάρι γίνεκε ἄφαντο και σὲ μιὰ στιγμὴ ξαναγύρισε. Σ' τὸ στόμα του κρατοῦσε ἕνα μαλαματένιο δακτυλίδι, και τᾶρῃσε εἰς τὸν ἄμμο, εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰρῆ.

Ὁ βασιλιάς ἐπαίνεσε πολὺ τὸ ξένο παλληκάρ, και τοῦ εἶπε:

— Σὰν θέλῃς νὰ δώσω τὴν κόρη μου τὴν Χρυσομαλλοῦσα εἰς τὸν ἀφέντη σου τὸ βασιλεῖο, νὰ πᾶς νὰ μου φέρῃς τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς και τὸ νερὸ τῆς Νέκρας.

Ὁ Ἰρῆς ἐπῆγε εἰς τὸ δάσος και περπατοῦσε και συλλογιζότανε ποῦ ναῦρῃ τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς και τὸ νερὸ τῆς Νέκρας.

— Γιατ' εἶσαι ἐτσι λυπημένος, Ἰρῆ; εἶπε μιὰ φωνὴ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ κοράκια που εἶχε τράξῃ τᾶλογό του γιὰ νὰ τα θρέψῃ.

— Πρέπει νὰ πάγω εἰς τὸ βασιλεῖο τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς και τὸ νερὸ τῆς Νέκρας και δεν ξέρω ποῦ νὰ τοῦρω.

— Ἐμεῖς το ξέρομε, εἶπαν τὰ κοράκια. Ἰστερα ἀπὸ λίγο τὰ πουλιὰ ἐφεραν εἰς τὸν Ἰρῆ δυὸ φλασκιά που εἶχαν τὸ ἀτίμητο νερὸ.

Τὸ νεῖδ παλληκάρ, ἔτρεχε κατευχαριστήμενο νὰ πάγῃ εἰς τὸ βασιλεῖο. Μὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ δάσος, ἀνάμεσα σὲ δυὸ δένδρα εἶδε στημένο τὸ δίχτυ μιᾶς ἀράχνης, και εἰς τὴ μέση τὴν δίχτυ τὴν ἀράχνη που ήταν ἐτοιμὴ νὰ γάγῃ μιὰ μυῖγα. Ὁ Ἰρῆς πῆρε τὸ φλασκί με τὸ νερὸ τῆς Νέκρας ἐρράντισε τὴν ἀράχνη, και ἔπεσε χάμου ψόφια Ἰστερα ἐβρεξε με δυὸ τρεῖς σταλαγματιᾶς ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς τὴν μισονεκρωμένη μυῖγα αὐτὴ ἀρχίνησε νὰ βούζῃ με χαρά, ἐγῆκε ἀπ' τὸ δίχτυ ποῦ τὴν ἐκρατοῦσε κι' ἐπέταξε εἰς τὸν ἀέρα.

— Γιατὸ καλὸ σου, Ἰρῆ, γιὰ τὸ καλὸ σου μ' ἐζωντάνεψες γιὰτὶ χωρὶς τὴ βοήθειά μου δεν θὰ μπορούσες νὰ καταλάβῃς ποῖα ἀπ' τὰς δώδεκα κόρες τοῦ βασιλιᾶ εἶνε ἡ Χρυσομαλλοῦσα.

Σὰν εἶδε ὁ βασιλιάς πως ὁ Ἰρῆς ἐκάνε και τὰ τρία ζητήματα ἀποφάσισε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη του. μὰ τοῦ εἶπε νὰ τὴν εὗρῃ μόνος του ποῖα εἶνε.

Τὸν ἐπῆγε λοιπὸν σὲ μιὰ μεγάλη σάλα εἰς τὴ μέση ήτανε ἕνα στρογγυλὸ τραπέζι και ὀλόγυρα καθώτανε δώδεκα βασιλοπούλες, ὅλες ὁμορφες, ὁμοῖες, και ἀπαράλλακτες ὅλες πάνω εἰς τὸ κεφάλι εἶχανε ἕνα ψιλὸ κεφαλόδεσμο κι' ἕνα μακρὺ πέπλο ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι ποῦ τὰς σκέπαζε ὅλα τὰ μαλλιά των ἔπεφτε ἴσα με τὰ πόδια των.

— Νά, αἱ κόρες μου, εἶπεν ὁ βασιλιάς. Σὰν βρῇς ποῖα εἶνε ἡ Χρυσομαλλοῦσα, πᾶρε τὴν και φύγε εἰδεμὴ θὰ φύγῃς χωρὶς αὐτήν.

Ὁ Ἰρῆς ήτανε σὲ μεγάλη ἀνησυχία. Πῶς νὰ τὴν εὗρῃ; Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἄκουσε ἕνα βόμβο εἰς τὸ αὐτί του.

— Βούζ, βούζ, βούζ ἔκανε ἡ μυῖγα που ἐγλύτωσε ἀπ' τὴν ἀράχνη, βούζ βούζ, βούζ, θὰ σοῦ τὴν δείξω. Δεν εἶνε τούτη, μηδ' αὐτὴ, μηδ' ἐτούτῃ; νά, αὐτὴ εἶνε, και 'κάθῃσε εἰς τὸ κεφάλι μιᾶς βασιλοπούλας.

— Δῶσε μου αὐτὴ τὴ βασιλοπούλα, εἶπε ὁ Ἰρῆς, δῶσε μοῦ τὴν γυναῖκα γιὰ τὸ βασιλεῖο μου.

— Τὸ βρῆκες! εἶπε ὁ βασιλιάς.

Ἡ βασιλοπούλα που εἶδεξε ὁ Ἰρῆς ἐβγαλε τὸν κεφαλόδεσμό της και τὰ μαλλιά της ἐξεχύθησαν κι' ἐφεγγόβλησαν σὰν ήλιος ποῦ ὁ Ἰρῆς θαμδῶθηκε.

Τότε ὁ πατέρας τῆς βασιλοπούλας ἐδάταξε μεγάλη ἀκολουθία νὰ συνοδέψῃ τὴν κόρη του εἰς τὸ βασιλεῖο, τὸν ἀφέντη τοῦ Ἰρῆ. Σὰν ἐφθασε ἡ μεγάλη πομπὴ εἰς τὸ βασιλεῖο, ὁ βασιλιάς ἐπήδησε ἀπ' τὴ χαρὰ του κι' ἔδωκε διαταγὰς νὰ κάνουν ἐτοιμασίαι γιὰ τοὺς γάμους.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ βασιλιάς ἐθύμωσε με τὸν Ἰρῆ, και χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τί μεγάλη χάρι τοῦκανε, εἶπε νὰ τοῦ πάρουν τὸ κεφάλι.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἐπαρκαλέσσε τὸ βασιλεῖο νὰ της δώσῃ τὸ κορμί τοῦ Ἰρῆ, και τὸ κεφάλι τοῦ Ἰρῆ ὁ βασιλιάς της τὰ ἔδωκε. Τότε ἡ βασιλοπούλα ἐσίμωσε τὸ κεφάλι εἰς τὸ κορμί τοῦ Ἰρῆ και τᾶβρεξε με τὸ νερὸ τῆς Νέκρας εἰς τὴ στιγμὴ κορμὶ και κεφάλι ἐνώθησαν τόσο καλὰ που δεν φαινώτανε μηδὲ σημάδι. Τότε τὸ ράντισε με τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς, και εὐθὺς ὁ νεῖδς ζωντάνεψε και σηκώθηκε ἀπάνω ὅλος νεῖότη και παλληκάρ!

— Τί καλὰ που κοιμήθηκα! εἶπε, κι' ἔτριβε τὰ χέρια του.

Σὰν εἶδε ὁ γεροβασιλιάς πως ὁ Ἰρῆς ἔγινε πλεῖδ νέος και πλεῖδ ὠραίος ἀπὸ πρώτα, θέλησε κι' αὐτὸς νὰ γίνῃ νέος κι' ὠραίος. Ἐπρόσταξε λοιπὸν νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι και νὰ τὸν ραντίσουν με τὰ νερά που ἔφερε ὁ Ἰρῆς.

Οἱ ἀνθρώποι του ἔλαμαν ὅπως τοὺς ἐπρόσταξε. Ἐχώρισαν τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ κορμί και τᾶβρεξαν και τὰ δύο με τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς τόσο πολὺ που δεν ἐμεινε πλεῖδ σταλιά, μὰ τὸ κεφάλι δεν ήθελε

νὰ γίνῃ ἕνα με τὸ κορμί. Τότε τὰ ἐβρεξαν με τὸ ἄλλο τὸ νερὸ τὸ κεφάλι ἐνώθηκε με τὸ κορμί, μὰ ὁ γεροβασιλιάς δεν ζωντάνεψε, και ήτο των ἀδυνάτων νὰ ζωντανέψῃ γιὰτὶ δεν ἔμεινε μηδὲ σταλαγματιὰ ἀπ' τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς.

Τὸ βασιλεῖο ὁμως δεν μπορούσε νὰ μείνῃ χωρὶς βασιλεῖο και ἐπειδὴ κανεὶς δεν ήτανε γνωστικώτερος ἀπ' τὸν Ἰρῆ, αὐτὸς ἐπῆρε τὴν θέσι τοῦ πεθαμένου και ἐπῆρε και γυναῖκα τὴν Χρυσομαλλοῦσα.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΕΝΟΣ



ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης πωλητής. — Ἰδοὺ, κύριε, δύο φλανέλλαι πρὸς δέκα δραχμὰς ἐκάστη και δέκα ζεύγη περιποδίων πρὸς δύο δραχμὰς τὸ ζεύγος.

— Δάθετε ὀπίσω τὰς φλανέλλας, κρατῶ μόνον τὰ περιπόδια, λέγει ὁ ἀγοραστὴς ἐξερχόμενος τοῦ καταστήματος.

— Κύριε, κύριε, δεν πληρώνετε τὰ περιπόδια; Διατὶ;

— Ἐπειδὴ τὰ ἀντήλαξα με τὰς φλανέλλας.

— Ἀλλὰ δεν ἐπληρώσατε τὰς φλανέλλας.

— Ἐπειδὴ δεν τὰς ἐπῆρα.

— Μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, συγγνώμην! ἀπαντᾷ ὁ Κουριοκεφαλᾶκης με ὕψος ἀνθρώπου ἀναγνωρίζοντος τὸ λάθος του.

Ἐστὴν ὁ Θεὸς Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

Ὁ μικρὸς Τοτός ἀκούσας τὸν ἀδελφόν του λέγοντα: «Δὸς μοι πᾶ στὼ και τὰν γὰν κινήσω», τὸν ἐρωτᾷ:

— Ἀρχαῖα Ἑλληνικά εἶνε αὐτά;

— Μάλιστα, κύριε σοφέ! και διατὶ ἐρωτᾷς;

— Τίποτε, τίποτε! ἀπαντᾷ ὁ Τοτός και τρέχει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός του.

— Μιὰμπα, τῷ λέγει, ἔμαθα τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικά.

— Ἀλήθεια; λέγει, ὀλίγον ἐκπληροτέμενος ὁ πατήρ του γιὰ πῆς μας τίποτε.

— Νά, ἀπαντᾷ ὁ Τοτός, Δὸς μοι παστό... ἀλλὰ νὰ εἶνε γαλατομπούρεκο, σὲ παρακαλῶ πολὺ.

Ἐστὴν ὁ Θεὸς Γεωργ. Λαδοπούλου.

Δημοσιογράφος ἀσταῖζόμενος μέμψεται τὴν ἐπαστὴν Μαρίκαν διὸ πολλάκις εἶνε δυσάρεστος, και ἐνίοτε κακὴ.

— Ἄν δεν φροντίσῃς νὰ διορθωθῇ, Μαρίκα, θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ γράψω εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἶσαι κακὸ κορίτσι.

Καὶ ἡ Μαρίκα:

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἐγὼ δεν διαβάω ἐφημερίδας!

Ἐστὴν ὁ Θεὸς Κ. Λαδοπούλου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

[Βιβλία διὰ οικογενείας καὶ παιδία
ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἀδιαπλάσεως καὶ
παιδομαθίας ἐν τῇ Γραμματικῇ αὐτῇ.]

- Ο Ἀγροτικός Οικίδκος** ὑπὸ **Σοφίας Δήμου** μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. "Ἀδετον. δρ. 1,75
- Ἡ Ἀνθοῦλα** ὑπὸ **Δρ. Π. Κουρτίδου** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρίεστατον καὶ ἡθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἀδετον. δρ. 3,50
- Βαῖτάν Ζεράν** ὑπὸ **Σοφίας Δήμου** μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἥθη, ἔθιμα, περιπέτεια. "Ἀδετον. δρ. 1,50
- Εἰς τὴν θάλασσαν!** Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέν-Ρήδ, περιπετειώδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις **Δρ. Π. Κουρτίδου**, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. "Ἀδετον. δρ. 1,75
- Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπου** ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἀδετον. δρ. 3,50
- Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου** ὑπὸ **Δρ. Π. Κουρτίδου** μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα "Ἀδετον δρ. 1,50
- Ἡ Μαρουσία** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπου** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἀδετον. δρ. 3,50
- Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων** ὑπὸ **Α. Κατακουζηνῶ**. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. "Ἀδετος δρ. 1,50
- Ἡ Νίνα** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπου** ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσής χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπὶ αὐτὴν ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἀδετον. δρ. 3,50
- Παιδικὸι Διάλογοι** ὑπὸ **Αἰμιλίου Ἐμαρμέττον** (Δρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγαγίων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:
- Σειρὰ πρώτη**, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. "Ἀδετος δρ. 1,20
- Σειρὰ δευτέρα**, περιέχουσα 10 πατριωτικῶς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. "Ἀδετος δρ. δρ. 1,20
- Παιδικὸν πνεῦμα**, συλλεγὲν ὑπὸ **Ν. Π. Παπαδοπούλου**. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακύνωσι τὴν παιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συνανατροπὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. "Ἀδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 50
- Ο Πυρρεισώλης** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπου** ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορρωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἀδετον. δρ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 8 Μαΐου ε. ε.

- 294. Λεξιγρίφος.**
Ζῶον εἶνε τὸ πρῶτον μου, γράμμα τὸ δευτερόν μου. Σ' τὴν θάλασσαν ἂν εὐρεθῇς ποθεῖς τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας.
- 295. Στοιχειόγριφος.**
Εὐρημαί ἐν ταῖς Ἀθήναις τοὺς αἰῶνας θεωρῶν.
Ἄν τοῦ κέντρου μὲ στερήσης ὅπου σὺ κ' ἐγὼ [παρῶν].
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου.
- 296. Ἀναγραμματισμός.**
"Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίστης εἶμαι πρᾶγμα τι πλα-
Ἄν με ἀναγραμματίσης [στόν].
Μὴ ζητῇς νὰ με γνωρίσης,
Κακὰς ἔχω συνεπείας ὡς ἐλάττωμα φρικτόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίτνου τῶν Δασκῶν.
- 297. Λίνεγμα.**
Εἶνε ἀπόστολος τ' ἀρσενικόν μου,
σημεῖον στίξεως τὸ θηλυκόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρνασσοῦ.
- 298. Παίγνιον.**
Νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ κάτωθι ἐπιγραφή:
Ο Υ Ε Η Φ Ρ Π Ι
Α Ο Π Ε Ι Ν
Ρ Φ Ο Ν Ρ Ι
Ο Ν Α Ι Τ Υ
Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλπίδος Κ. Ἀναστασιάδου.
- 299. Σταυρός.**
Διὰ τῶν γραμμάτων Α Α Γ Ε Ι Α Ν Ο Ρ Ρ Σ Σ Φ
σχημάτισον σταυρὸν ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο πτη-
νῶν ἀποτελούμενον.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Α. Χριστοφίδου.
- 300. Κεκρυμμένον κυδόμενον.**
1. Αἱ χῆνες εἰσι πτηνὰ.
2. Ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρξεν ἥρωες τῶν ἀρχαίων.
3. Οἱ φαρισαῖοι προσήνυχον πρὸς τὸ θαυθῆναι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνδρῆς.
- 301. Ἀστήρ.**
+ + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερί
+ + + σκοὶ διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀ-
+ + + ναγινώσκεται καθέτως τὸ ὄνομα
+ + + ὅρου τῆς Ἰταλίας, ὀριζοντίως
+ + + θρεπτικὴ τροφή καὶ διαγωνίως τὰ
ὀνόματα δύο πτηνῶν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.
- 302-303. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.**
1. Ἄπας ὁ λόγος ἂν ἀφῇ τὰ πράγματα, μά-
ταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν.
2. Ὁ Ὀράτιος μέγας ὑπῆρξε ποιητής.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πουλιῶ τοῦ Πινδου.
- 304-305. Μεταμορφώσεις.**
1. Ὁ κίων δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ **θόλος**.
2. Ἡ πόλις δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ **Ἰώρα**.
Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.
- 306-309. Μαγικὸν γράμμα.**
Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Τρόμος, ραφή, λάρος-ρόλος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου.
- 310-315. Ἐπανόρθωσις λέξεων.**
Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα
σχημάτισον τὰ ὀνόματα ἐξ βασιλέων τοῦ Τρωϊ-
κοῦ πολέμου.
1. Ἐνάμελος. 2. Μινέδεως. 3. Μιδήδης.
4. Τρένω. 5. Διχεύλας. 6. Σουδεσός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδριανικοῦ Δέοντος.
- 316. Διπλὴ ἀκροστιχίς**
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως, τὰ δὲ

- δευτέρα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ
ὄνομα πόλεως τῆς Ρωσσίας.
1. Ἀρχαῖος φιλόσοφος. 2. Δένδρον. 3. Κρά-
τος τῆς Ἀμερικῆς. 4. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
5. Ζῶον. 6. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 7. Πόλις τῆς
Μικρᾶς Ἀσίας. 8. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. 9.
Ἀρχαῖος ποιητής.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρνασσοῦ.
- 317-320. Φωνηεντόγριφος.**
Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων καὶ τῇ
προλήψει ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ἐπανα-
λαμβανομένου τρις εἰς ἐκάστην λέξιν, σχηματίσον
τέσσαρας λέξεις, ὧν ἡ πρώτη νὰ σημαίνῃ τὸν πα-
τέρα διασήμεον συγγραφῆς, ἡ δεύτερα φυτόν, ἡ
τρίτη διάσημον θαλασσοπόρον καὶ ἡ τετάρτη
πόλιν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων
δύναται νὰ μεταβληθῇ.
1. ΡΣΔ. 2. ΝΚΣΡΔ. 3. ΣΒΑΜΚ. 4.
ΚΜΣΔ. Ἐστάλη ὑπὸ Θερασίου Θ. Ζωτοπούλου.
- 321. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.**
Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀστερισμοῦ.
1. Μέταλλον. 2. Φυτόν. 3. Γεωργικὸν ἔργον.
4. Μέρους τοῦ πλοίου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθηρᾶς Καρδίας.
- 322. Ἑλληνοσύμφωνον.**
η—αια—αι—ε—αι—αι—υει—ε—οι—οι—
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γένου τῆς Κύμης.
- 323. Φωνηεντόλιπον.**
Δρς—πσς—πς—νρ—ελτ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολοῦδου Ἀθηνῶν.
- 324. Γρίφος.**
Μηδ' τ' τομαὶ γ' ἄφρων ἴσης.
δ' Ἡσαῦ
Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρησιδίου.
- Λ Υ Σ Ε Ι Σ**
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Μαρτίου ε. ε.
- 185. Θάλασσα, ἄλς.—186. Λυσίας, λύ-
σις.—187. Τὸ γράμμα ρ.—188. Φαῦστα.—**
189. Π 190. Μ Σ Α
- | | |
|---------------|---------------|
| Ε Α Ρ | Ο Α Ι |
| Ε Ρ Μ Η Σ | Ν Λ Ν |
| Π Α Μ Ι Σ Ο Σ | Λ Ι Σ Α Β Ω Ν |
| Ρ Η Σ Ο Σ | Π Μ Χ |
| Σ Ο Σ | Σ Ι Ο |
| Σ | Ι Σ Ν |
- 191. Α 192. Β Δ**
- | | |
|---------------|-------------|
| Λ | Ο Ρ Γ Υ Ι Α |
| Κ | Ν Μ |
| Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ | Ι Ο Υ Λ Ι Α |
| Ι | Τ Λ |
| Ο | Σ Ε Ρ Β Ο Ι |
| Σ | Α Σ |
- 193.** Τῆς ἀρετῆς ἐμπροσθεν οἱ θεοὶ ἰδρῶτα ἐθε-
σαν. (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται λαμβανομένου ἐκ
τῶν καθάτων στίχων ἐνὸς γράμματος δεξιόθεν
καὶ ἐνὸς ἀριστερόθεν ἀλληλοδιαδόχως.—**194—**
196. 1. Ἰδρ. 2. Βύας. 3. Κίσσα.—**197—**
198. 1. Χιῶν, ἰών, ἰων, ἰσον, ὄσον,
ὄσος, ὄρος, πόρος, Πάρος. **πάρος.—2. Σίτος,**
μίτος, μίσος, ἴσος, ὄσος, ὄρος, ἄρος, ἄρτος.—
199—202. 1. Ἡ Βενετία, 2. Ἡ Ἀσία, 3.
Ἡ Μοῦσα, 4. Οἱ πόλοι.— 203. ΑΙΑΚΟΣ,
ΚΡΟΝΟΣ (1. Ἀσπάλαξ, 2. Ἰορδάνης, 3.
Αννίβας, 4. Κόδρος, 5. ΟΡΥΓΙΑ, 6. ΣΚΥ-
ΜΝΟΣ).— 204. ΑΘΗΝΑ, ΑΝΑΦΗ, ΠΑΡΟΣ
(1. ἈναΠηρος, 2. ΘάΝΑτος, 3. ΗμΑΡ, 4.
ΝέΦος, 5. ΑΡΗΣ).— 205. Πόνος εὐκλείας
πατῆρ, Ἀργία δυστυχίας μητῆρ.— 206. Ὁ
προδεδῶν ὑπὸ πάντων ἐπαινεῖται.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδόστη τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπισταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.
Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναπο-
στέλλοντας τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυδρόμου.

Παραπομπὴ πρὸς μὴ λήψεις φύλλον γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶσιν ἀπαράδεκτα.